

# PROSJEKTBESKRIVELSE (Utprøving)

Erlend

Ut fra ideen om at et kunstverks tittel burde kunne fremstå som autonomt kunstverk i seg selv, springer det nødvendigvis frem en mengde tanker og bilder. Og nettopp tittelen som bilde, som fenomen, og muligens som begrep, er det jeg vil ta for meg i denne avhandlingen. Sagt på en annen måte: Kan titler ha sin virkning på tanke og sansning totalt løsrevet fra det kunstverket de selv viser til?

Som billedkunstner har jeg bestandig satt titler til maleriene mine. Et maleri uten tittel har for meg ofte fremstått som en skapelse uten tanke, en jente uten navn, et barn uten alder. Og selv dette kunne vært en tittel i og for seg, Et barn uten alder. Og det er dette som fanger min begeistring overfor selve tittelen som mulig autonom og egenartet paratekst, det at man ser noe i disse ordene, denne lille linjen, Et barn uten alder – at man ser noe mer enn bare ordene. Jeg får bestandig lyst til å lese romanen En dag i oktober når jeg ser eller hører denne tittelen på Sigurd Hoels bok. Og jeg har lest den, den gjorde ikke særlig inntrykk, men jeg får alltid tanker om å lese den på nytt, når jeg ser tittelen. Denne tittelen rommer slik for meg mer enn det selve romanen gjorde. Tittelen beveger meg, henfører meg.

Det blir et svare strev å snevre inn dette emnefeltet, med tanke på hvor mye det er å ta av. Skal jeg skrive om låtittler også? Om filmtitler? Skal jeg ta med titler på historiske verk og krigsbøker? Hvilke land, hvilke språk, hvilke tidsepoker? Jeg må avgrense kraftig. På nåværende tidspunkt anser jeg det for mest fornuftig å forholde meg til norske bøker, aller helst romaner, muligens poesi, og innenfor samtidslitteraturen. Kanskje kan jeg ta for meg et sted mellom 10 og 20 ulike titler i hele avhandlingen til sammen.

Som problemstilling(er) vil jeg rett og slett foreta en evaluering av de ulike titlene, løsrevet fra sine verk, se på stemmen bak tittelen (er det forfatteren som har satt tittel? Hovedkarakteren? Noe annet?), hvor tittelen kommer fra, fra hvor den utsies, og endelig hva den gjør med betrakteren. Kan titler åpne opp for noe annet enn selve lysten til å lese det de henviser til? Kan titler være poesi? Kan titler gjøre folk gal?

I skisseskrivende stund har jeg foreløpig bare oppdrevet en samling med foredrag skrevet av Ingeborg Bachmann. Boken er kalt «Litterær palimpsest» på norsk og tittelen er Ny tenkning, nytt språk. Tekstene kan også kalles essays. Den teksten jeg kommer til å anvende mest heter «Omgangen med navn». Roland Barthes er også en teoretiker jeg kan tenke meg å studere mer angående dette tema. Men jeg vil nok finne flere, forhåpentligvis mange flere.

Ingen påtenkt løsningsmetode ennå.

Som teoretisk ramme vil jeg nok lene meg mest mot estetisk teori, kanskje også språkfilosofi og ulike syn på poesi og poetikk som sådan. Ikke så mye på dette ennå.

Framdriftsplan blir som den blir, innenfor et tidsrom på to år.

Kanskje jeg vil gi oppgaven min arbeidstittelen Jeg er tittelens nådeløse opphav.

beholdes uklart

≠ autonom

Tittelen som paratekst  
= det  
✓ Emnet?

Atså: Slags  
unpåkjenning?

≠ hva med  
isden av  
verkene?

≠ hvordan  
evaluerer  
tiller løsevet?

→ AB: Hvilken  
metode?

≠ hvorfor  
denne?